

LIBRIS

We know
books

R.L. KILLMORE

Mistere la Maple Bakery

Traducere din limba engleză
CRISTINA RADU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Ginger

Sâmbătă

Lui Ginger Mills nu-i venea să creadă câtă dreptate avuse-se verișoara ei, Alexis. Cinnamon Falls *chiar* arăta ca un basm. O adiere ușoară împingea frunzele de un roșu aprins și caramel care se rostogoleau peste vârfurile ghetelor ei din piele în timp ce pășea pe trotuarul aglomerat de pe Main Street. Strânse mai tare ceașca de cafea, degetele ei fără mănuși ținând strâns paharul de hârtie. Între vitrinele magazinelor plutea o mireasmă de scortişoară, iar ea își întoarse fața spre soarele cald al dimineții, închizând ochii. Locul acela părea desprins din vise, dar n-ar fi recunoscut-o niciodată. Nu-i putea da lui Alexis satisfacția de a afirma „Ți-am spus eu!“.

Dacă ar fi întrebat-o cineva pe Ginger cu șase luni în urmă ce avea să facă în a doua sâmbătă din octombrie, ar fi enumerat lista obișnuită: lecții de tenis dimineața cu Jorge la clubul privat, apoi prânzul cu Camille, care ar fi ratat, chipurile din greșală, lecția de dimineață. După aceea, cele două ar fi petrecut după-amiaza făcând cumpărături pentru o nouă ținută sport pentru lecțiile menționate, apoi și-ar fi încheiat ziua cu o nouă coafură, chiar la timp pentru rezervarea la cină cu Harrison la un restaurant nou și elegant din centrul orașului unde el fusese invitat.

Nimic din cele menționate anterior nu includea scortişoară sau frunze pe asfalt. Un orașel de provincie care nu fusese niciodată în centrul atenției ei.

Pe atunci, pe Ginger n-o interesa să dea atenție unor chestiuni banale, cum ar fi fost vârfurile copacilor sărutate de soare ce aruncau o strălucire eterică pe strada aglomerată, ciripitul dulce al păsărelelor jucăușe care treceau pe deasupra sau aerul tăios ce o atingea pe gâtul dezgolit, îndemnând-o să-și strângă mai bine jacheta din piele. Dar, brusc, viața ei se schimbaseră.

Acum își dădea seama cât de multe lucruri din Atlanta nu îi lipseau; înainte ca Harrison Caldwell să devină de nerecunoscut, iar ea să-și întoarcă cu susul în jos viața confortabilă, pentru care orice altă femeie ar fi fost în stare să ucidă.

Mintea de pe urmă, cum se spunea.

Nu știa pe cine ura mai mult: pe Harrison, pe Camille sau pe ea însăși.

Ginger își alungă din minte amintirile chinuitoare. În acea zi, era marea deschidere a brutăriei ei – un nou început – și nimic, nici măcar gândurile despre fostul ei iubit dominator și manipulator, nu putea întina asta.

Potrivit lui Alexis, Festivalul Toamnei era cea mai frumoasă perioadă a anului acolo, iar Ginger înțelegea de ce. Main Street se întindea în față – o arteră largă și plină de viață ce reflecta toate ambițiile antreprenoriale ale orașului. Măndre fațade de cărămidă și firme pictate manual, etalând sperietori de ciori zâmbitoare și frunze căzătoare, erau înghesuite la întâmplare una după alta.

Strada fremăta de activitate în timp ce vânzătorii înscriși la festival își descărcau cu grijă produsele din mașini cu motorul pornit și se străduiau să assembleze mese și standuri de expunere. Echipa festivalului, în veste reflectorizante, controla fluxul nesfârșit de mașini, dând ordine, în vreme ce alții, legănându-se pe scări înalte, se asigurau că fiecare stâlp de iluminat și fiecare arcadă avea un șir de minidovleci din hârtie bine fixat.

Ginger era sigură că verișoara ei se afla undeva în mulțime. Alexis Chambers își lua foarte în serios rolul de coordonator pentru primirea oaspeților. Pe la amiază, strada avea să fie complet închisă, festivalul fiind în plină desfășurare, iar obișnuitul zumzet al traficului avea să fie înlocuit de pași rătăcitori și râsete zgomotoase. Dacă exista vreun megafon pe o rază de opt kilometri, probabil că Alexis îl ținea în mână.

Ginger ocoli cu grijă o grămadă de baloturi de paie descărcați dintr-o camionetă. Era la câteva străzi distanță de brutăria ei când ușa coaforului CinnaCutz se deschise brusc. O femeie cu părul grizonant tuns scurt aproape că se ciocni de Ginger, oprindu-se în ultima clipă, netezindu-și părul în părți.

– Scuze, scumpo, nu te-am văzut, spuse ea, întorcându-se spre ușa de sticlă deschisă. Ethel, vorbesc serios acum! Știi că o să-mi fie dor de tine! Ia-o mai ușor, mă auzi?

Înăuntru, în cadrul ușii, stătea femeia pe nume Ethel, micuță și îngustă în umeri, înghițită de un pulover negru. Părul cărunt fusese coafat cu bucle lejere. Avea tenul palid, fin ca o hârtie presată și gura subțire ridicată într-un zâmbet îndurerat. Ethel îi făcu femeii un semn ușor cu o mână brăzdată de vene.

– Să conduci cu grijă, Delores! îi răspunse ea cu o voce răgușită.

Delores îi trimise un sărut, se urcă într-un Cadillac albastru închis, apoi demară în trombă.

Printr-un geam larg, Ginger privi cum Ethel se întorcea încet înăuntru. Salonul de coafură era modest, dar îngrijit; două scaune de coafat, oglinzi înrămate în lemn auriu, un raft plin de fixative și produse pentru păr ondulat. Podeaua în pătrate alb-negru strălucea. Ethel se aplecă să ia o mătură și se opri la jumătatea mișcării, cu umerii ușor lăsați, ca și cum efortul i-ar fi cerut o mare energie. Se îndreptă, sprijinindu-se cu o mână de spate, și lăsă să-i scape un oftat adânc. Apoi băgă mâna în buzunar și scoase un inhalator, îl duse la gură și trase un puf, închizând ochii.

Ginger aruncă o privire spre afișul din vitrină: *Ethel Lawson – coafeză în Cinnamon Falls de treizeci de ani*. Delores spusese că avea să îi fie dor de Ethel. Își închidea salonul?

Ginger nu știa cât urma să rămână în Cinnamon Falls, dar spera să aibă parte de genul acela de succes care să se susțină de la sine în următorii treizeci de ani la fel ca în cazul lui Ethel.

În timp ce Ethel se lăsa pe scaunul cel mai apropiat, privirea îi alunecă spre fereastră și prin geam, iar ochii ei îi întâlneau pe cei ai lui Ginger. Pentru o clipă scurtă, Ginger se simți prinsă asupra faptului, ca și cum întrerupsese un moment intim. Ethel o privi cu un calm liniștit, măsurând-o din priviri ca și cum se aștepta ca ea să intre, și zâmbi. Ginger îi întoarse gestul, îndoind puțin degetele.

Un excavator claxonă în spatele ei, readucând-o pe Ginger în prezent.

– Mișcați-vă, oameni buni! strigă cineva pe stradă.

Ginger își luă ochii de la Ethel, își potrivi poșeta și continua să meargă pe Main Street.

După ce merse câteva străzi mai încolo, ajunse la Maple Bakery. O femeie în pantaloni largi și cu imprimeu cu lună acoperea o masă lungă pliantă cu o față de masă din catifea. Cu o răbdare exersată, așează în mijloc ceea ce părea a fi un vas de argint, gol în mijloc și înalt pe margini. Ginger se apropie, dându-și seama că avea forma a două mâini împreunate, cu palmele deschise, gata să primească. În timp ce privea, femeia scoase dintr-o geantă o sferă strălucitoare cu suprafața învăluită într-o ceață neagră. O puse încet în mijlocul bolului și fixă un banner în fața mesei pe care scria cu litere cursive: *Farmacia „Urletul Lunii”*. Iar dedesubt scria: *Ierburi pentru trup, lumina lunii pentru suflet*.

O eșarfă lungă și roșie îi atârna lejer în jurul gâtului, cu ciurcii fluturând în vânt ca o panglică de foc în urma ei. În timp ce se apropia Ginger, femeia își ridică privirea; pe nasul ascuțit stătea o pereche de ochelari cu rame rotunde de argint, făcând

ca ochii ei căprui și blânzi să pară în mod amuzant mai mari în spatele lentilelor. Buzele ei se deschisera ușor și își dădu de pe față câteva bucle negre și rebele, afișând un zâmbet relaxat.

– Ai chef să îți ghicesc înainte de festivități? întrebă ea, arătând spre glob, iar masa întunecată se roti mai repede.

– Îmi pare rău, n-am timp. Tocmai am făcut o scurtă pauză pentru cafea.

Ginger se întoarse spre clădirea ei și băgă cheia în ușa verde pastel a brutăriei. Se înțepeni, prinzându-se în încuietore. Ginger împinse și trase, dar cheia nu se mișcă.

„Bineînțeles”, își spuse Ginger.

Femeia stătea în picioare, clipind, cu zâmbetul plin de speranță încă întipărit pe chip.

Ginger făcu semn spre ușa încăpățânată, amenințând-o tăcut să se deschidă în vreme ce lovea cu umărul în ea.

– Acum... mă întorc la treabă.

– Așadar, *tu* ești noul brutar despre care am tot auzit. Am aflat că Marsha Pickens s-a mutat în Asheville, iar tu i-ai renovat spațiul în doar câteva luni! anunță femeia excentrică, destul de tare ca să audă toată strada.

Oamenii încetiniră, pretinzând că nu auzeau dialogul. Ginger își dori să dispară. Înfrântă de ușă, nu avu de ales și trebui să se lase prinsă în conversație.

– Sunt Rowan Bell! strigă femeia. Mă ocup de farmacia naturistă în Juniper Heights.

Rowan flutură brațele peste masa acum plină de sticle cu etichete scrise de mână, câteva pachete de cărți de diferite mărimi, bijuterii cu pietre colorate și acel curios glob negru care părea că plutea. Își întinse mâna cu degetele împodobite cu inele de argint, în timp ce brățărilor îi zornăiau melodios pe încheietură.

Ginger ezită, temându-se că, odată ce palma lui Rowan avea să se atingă de a ei, aceasta putea vedea fiecare minciună și fiecare amintire dureroasă pe care încerca să le îngroape. Chiar dacă o considera pe Alexis Chambers parte din familie, deja era

prea mult dacă o singură persoană din acel orașel îi cunoștea treburile personale.

Ginger mai știa cât de repede se răspândeau zvonurile. Dacă ar fi tratat-o cu dispreț pe tipa ciudată cu cărțile de tarot în fața tuturor, până **dimineață**, ea ar fi **devenit scorpia aia de la brutărie**. O reputație proastă nu era ideală pentru o nouă afacere. Trebuia să facă lucrurile să meargă; și dacă asta însemna să schimbe câteva vorbe cu localnicii strângând din dinți, asta trebuia să facă. În afară de asta, nu mai era altă cale. Atlanta nu mai era *acasă* pentru ea. Nu mai avea unde să se ducă.

Ginger își înăbuși teama și întinse și ea mâna.

– Ginger Mills, spuse ea cu mândrie, scuturând de două ori mâna lui Rowan, sperând să prindă puțin curaj.

– Gingerrrr, toarse Rowan. Trebuie să-ți vopsești părul pentru a se potrivi **cu numele**. Ai culoarea de piele perfectă pentru asta.

Nu se **gândise** la asta înainte, dar ar fi fost o schimbare drăguță față de **părul ei** obișnuit, negru natural și ondulat. Se rugase pentru un **nou început** și ce mod de a sărbători era mai bun decât o nouă coafură?

– Toate doamnele de pe aici se coafează la Ethel Lawson de la CinnaCutz.

Ginger se uită după **degetul** lui Rowan în timp ce arăta spre Main Street, dincolo de Rosie's Diner, unde tocmai își băuse cafeaua.

– Dacă nu te deranjează că fumează țigară după țigară la ușa din **spate** sau că se uită la **reluări din Tribunalul Paternității**, ar **trebui s-o** lași să te tundă în scări în față și să-ți schimbe complet lookul.

Rowan îi făcu cu ochiul.

– Mulțumesc, ăăă... o să mă gândesc la asta, răspunse Ginger înainte de a încerca din nou cheia.

De data asta, ușa din față se deschise cu ușurință. Flutură politicoș din mână spre Rowan, recunoscătoare pentru amânare. Pășind înăuntru, aroma o întâmpină ca o caldă îmbrățișare;

vanilie, arțar, zahăr brun și o adiere de scorțișoară pluteau în aer, rămase de la pregătirile de dimineață.

Ginger inhală adânc, punând jos primul latte cu vanilie al zilei, și își suflecă mânecile. Merse în spatele tejghelei și o luă pe holul îngust spre bucătărie, unde toate erau exact așa cum le lăsase mai devreme în acea dimineață.

Bucătăria era partea ei preferată din brutărie, cu blaturile lustruite care străluceau dedesubtul tigăilor și al oalelor din alamă. Mixerul fix îi aștepta comenzile lângă vase cu aluat care dospea și o cutie cu făină pe jumătate goală. Curând, avea nevoie de mai multă, dar era mulțumită că programase o livrare pentru dimineața următoare.

Își luă șorțul din cuiarul de perete și îl legă în jurul taliei, făcând un nod dublu la cordon, și apoi revăzu lista de sarcini pe care o scrisese pe tabla albă în timp ce se spăla pe mâini. Redusese meniul la șase preparate de bază – mai mult decât suficient de lucru pentru un singur executant; și toate șase aveau bife, indicând faptul că pregătirile fuseseră terminate înainte de a-și fi luat pauza de cafea.

Un zâmbet neîncrezător îi jucă pe buze. În sfârșit, venise acea zi. Ziua deschiderii. După luni întregi de lucrări și amânări, ajunsese în sfârșit în acel punct. Venise direct din Atlanta cu o mașină veche care se strica mereu, cu două valize, rețetele mamei ei și un contract de închiriere pe care-l semnase pe încredere, investind tot ce avea în acel loc. Erau zile în care crezuse că pardoseala avea să nu mai fie pusă niciodată, nopți în care adormise în bucătăria lui Alexis schițând planuri și momente când crezuse că asta avea să nu se întâmple niciodată, dar răzbatuse până în momentul acela.

Și acum se nimerise cum nu se putea mai bine: Festivalul Toamnei. Cea mai importantă zi a anului pentru Cinnamon Falls. În vreme ce orașul se aduna în Harvest Square și pe Main Street, ea avea să își deschidă ușile pentru prima dată.

Simți un val de mândrie pentru că era în avans față de program. După luni întregi în care își făcuse griji și se întrebese dacă făcuse o greșală lăsând totul și pe toți în urmă, soarta aranja lucrurile exact așa cum trebuia. Coptul era un maraton, nu un sprint, iar cu doar câteva ore înainte de startul oficial al serbării, perfecțiunea era scopul ei final.

Începuse așa cum începea de fiecare dată – cu aluatul. Prima tranșă de pâine împletită cu scorțișoară și nuci pecan crescuse, iar aroma de zahăr brun și unt parfuma deja bucătăria. Îl lovi ușor, iar șuieratul slab al aerului care ieșea o liniști mai mult decât ar fi putut-o face vreodată cofeina. Scoase aluatul din bol și îl aplatiză, formând un pătrat, apoi folosi sucitorul pentru a crea colțuri perfecte. Îl unse cu unt topit și presără amestecul de zahăr cu scorțișoară și nuci pecan până la margini. Tăie aluatul în pătrate și le așeză într-o tavă unsă ca să mai crească. Continuă cu preîncălzirea cuptoarelor cu convecție cu mișcări exersate și precise.

Apoi urmară gogoșile. Ginger prăjise cartofii-dulci cu o zi în urmă, iar acum aveau o textură perfectă: moi, pufoși și caramelizeți. Scoase baconul răcit din frigider și băgă fără jenă o bucată în gură. Gustul dulce-sărat îi activă pe loc creierul în timp ce mărunțea carnea. Puse aluatul de gogoși în formă cu o mișcare rapidă din încheietură, exact cum o învățase mama ei. Claudine obișnuia să spună că puteai să-ți dai seama de starea de spirit a unui brutar după textura aluatului: prea îndesat însemna prea agitat, prea moale însemna distras. Chiar dacă era debutul ei, coptul o liniștea, iar judecând după aluat, ziua aceea părea a fi perfectă.

În timp ce se răcea prima tranșă de gogoși, începu să facă glazura de arțar; amestecă într-un bol mare zahăr pudră, unt, vanilie, o porție serioasă de sirop de arțar canadian autentic și puțină sare. Cufundă fiecare gogoasă în amestec și o finisă cu un strat generos de bacon confiat.

În doar o oră, bucătăria se transformă într-un spectacol muzical de zgomote de tel, clinchete și suspine. Brioșele de ovăz cu sirop de arțar se coceau pe raftul de sus, în vreme ce altă tranșă de gogoși creștea pe raftul de jos. Aburul încețoșa ferestrele în timp ce sunau primele cronometre.

În vreme ce lucra, Ginger se uita din când în când pe fereastră, surprinzând larma îndepărtată a vânzătorilor care încă își amenajau standurile și zumzetul ușor al râsetelor care se auzeau de pe Main Street.

În timp ce se apropia ora deschiderii, putea simți încordarea din piept și șuieră printre dinți, încercând să-și domolească gândurile negative care oricum ieșeau la suprafață: „Dacă nu le plac deserturile mele? Dacă nu câștig nimic?“ Sau mai rău: „Dacă Harrison își face apariția și mă ia de aici?“

Trecuseră câteva luni lungi de când părăsise Atlanta ca să se ascundă în camera de oaspeți a lui Alexis fără vreun plan de viitor. Acum era în siguranță. Nu mai era loc de îndoială, ci doar de acțiune.

Trecu mai departe, ca să termine prăjiturile cheesecake cu mere caramelizate, preferatele mamei sale. Dacă era să fie sinceră, rețeta era și preferata ei, motiv pentru care o pregătise la început și lăsase la urmă ultimele retușuri. Cu o zi în urmă, așezase straturi de umplutură de cheesecake peste o bază din biscuiți graham și lăsase cheesecake-ul să se întărească peste noapte. Acum, presără aluatul fărâmițat din măr și ovăz peste umplutura cremoasă și tăie cu un cuțit fierbinte, înainte de a turna deasupra amestecul de caramel sărat.

Spera să le placă și locuitorilor din Cinnamon Falls. Le dăruia o bucată din inima ei într-un desert.

– Fă-o mândră pe mama! șopti ea în timp ce punea deoparte batoanele.

Când sună ceasul de bucătărie, își aminti de paharul de latte cu vanilie lăsat pe bufet și luă o înghițitură lungă. Ștergându-și

măinile de șorț, începu provocarea finală: tortul cu nuci și sirop de arțar cu glazură de zahăr brun.

Era vedeta brutăriei, rețeta la care muncise săptămâni întregi pentru a o perfecționa. Blaturi umede de tort cu sirop de arțar și nuci stăteau pe un raft să se răcească, bogate și parfumate în urma pregătirilor de dimineață. Ginger bătu glazura de zahăr brun până când deveni pufoasă, apoi întinse o cantitate generoasă între blaturi. Ornă marginea cu jumătăți de nucă, iar rezultatul fu copilăria ei în formă de tort. Dacă ar fi trăit, unchiul Maple ar fi încercat să fure o felie. Se întrebă dacă o privea de sus cu mândrie.

Pe la nouă și jumătate, se dădu înapoi, examinându-și rezultatul: tăvi cu briose aliniate pe rânduri ordonate, gogoși răcin-du-se lângă fereastră. Pâinicile împletite cu scorțișoară tocmai se copseseră. Ginger turnă glazura, privind cum se unduia între blaturi ca niște panglici. Mirosul de nuci prăjite, arțar și scorțișoară o învălui și simți cum tensiunea din piept dispăru. Poate, doar poate reușea.

Când se apropie ora zece, scoase din cuptor ultima tranșă de gogoși din cartofi-dulci. Apoi găsi tabla și markerule și începu să lucreze la meniul zilei, detaliind flecare desert, ingredientele și prețul.

La final, întoarse semnul de pe ușa de la intrare pe care scria DESCHIS și zâmbi parcă pentru prima dată după multă vreme.

Dacă Cinnamon Falls era un basm așa cum pretindea verișoara ei, asta însemna că avea să existe un happy-end pentru ea. Închise ochii și își puse o dorință ce avea să fie la fel de magică precum visase.

Când îi deschise, își dădu seama că zeii expediaseră dorința ei în mesageria vocală.

Cu mâinile în jurul ochilor, lipite pe fereastră din față ca un copil la un magazin de dulciuri, era Austin Jacobs, enervantul ei antreprenor. Zâmbetul i se lăți, gata să aburească sticla.

– Bineînțeles, mormăi ea.

El nu așteptă o invitație. Înainte ca ea să poată sări în spatele teighelei să se ascundă, el intră.

Era îmbrăcat la fel ca întotdeauna: jeansi decolorați ce se întindeau pe coapsele lui atletice, o jachetă de marcă dublată cu polar care îi îmbrățișa brațele musculoase – nu că ea ar fi acordat *chiar* atâta atenție acestui lucru. Buzele roz erau înconjurată de o barbă bine întreținută, ascunzând un zâmbet exasperant de relaxat, care uneori o făcea să uite cât de enervant era. Pentru o clipă.

Pielea măslinie și mătăsoasă se potrivea cu ochii lui de un căprui cald și intens, ce zăboviră puțin prea mult când se ațintiră asupra ei. Umplea încăperea fără efort, statura lui – umeri lați și picioare ca trunchiurile de copac – fiind prea impunătoare pentru mica ei brutărie, iar personalitatea lui, prea strălucitoare pentru dimineața ei liniștită și ocupată. Nu avea timp pentru genul ăsta de distragere pe care el cu siguranță îl aducea.

– Bună dimineața, rază de soare! fredonă el, vocea de bariton lovind pereții și răsunându-i în cap.

Ea suspină, iar colțul gurii îi tremură în ciuda voinței ei de fier.

– Perfect. Primul meu client ești tocmai tu.

CAPITOLUL 2

Austin

Austin Jacobs obișnuia să creadă că Festivalul Toamnei era cât se putea de aproape de magie: sunetul liniștitor al muzicii *lo-fi*¹ care pătrundea în Harvest Square, răsete alunecând deasupra copacilor și confortul rulourilor calde cu scorțișoară proaspăt scoase din cuptor la Rosie's Diner.

Atunci, Cinnamon Falls prindea cu adevărat viață; vârful sezonului, când Main Street se transforma într-un vis al recoltei. Steaguri din pânză de sac fluturau pe stâlpii de iluminat, iar dovleci de toate mărimile erau aliniați pe trotuare în rânduri ordonate și vesele. Deasupra, între fațadele magazinelor, fusese montat un șirag de luminițe. Odată ce soarele cobora, el știa că orașul său natal avea să strălucească în noapte.

Acum, ca adult, sentimentul acela încă zăbovea, dar era diferit, ascuns mai adânc în piept. Îl făcea să se gândească la Rosslyn Rose și la Maggie Shilling. Ar fi trebuit s-o vadă până acum pe Maggie cu clipboardul în mână, dând ordine prin stația radio. Deși Alexis Chambers se descurca minunat în absența lui Maggie, această perioadă a anului nu avea să fie niciodată la fel. Cinnamon Falls fără organizarea lui Maggie și chiflele cu scorțișoară ale lui Rosie părea puțin mai monoton, de parcă locul

¹ Muzica *lo-fi* este un gen muzical caracterizat prin includerea intenționată a unor imperfecțiuni de sunet. Termenul descrie piese instrumentale relaxante ce îmbină hip-hopul cu elemente de jazz. (n.tr.)

ar fi rămas doar cu jumătate de inimă. Cu toate astea, viața mergea înainte.

Era puțin peste zece și jumătate, iar Alexis deschisese porțile Festivalului Toamnei. Aerul proaspăt al dimineții plutea prin oraș, aducând cu el mirosul zahărului brun, al nucilor prăjite și izul mereu prezent al mirodeniilor cu miros de pământ venind dinspre pădurea de arbori de scorțișoară sălbatici aflată la kilometri distanță. Austin călca prin grămezi de frunze ruginii și aurii, foșnetul lor ca de hârtie răsunându-i sub ghețe. Jumătate din oraș era deja afară, înfolit în haine de flanel, cu câni de cidru strânse la piept și nasurile roșii de frig.

Mai sus, Harvest Square se găsea în miezul acțiunii, unde generații întregi de familii care dețineau afaceri pe Main Street își instalaseră standurile sub bolta copacilor, expunând de toate, de la gemuri de casă la unt natural pentru corp, sculpturi în lemn și produse de patiserie. Vânători din orașele învecinate se aliniaseră pe trotuare, corturile lor împrăștiind culori pe caldarâm – portocaliu aprins, roșu intens, galben-auriu fluturau în bătaia vântului. Mirosul de grătar încins, nuci prăjite și porumb dulce plutea prin aer. El stătea pe loc, absorbind totul. Nu exista nimic asemănător: o dimineată perfectă de toamnă, orașul său natal însuflețit de culoare și priveliștea satisfăcătoare a lucrării sale chiar în centru.

În vreme ce mulțimea se oprea la magazinele de pe Main Street, Austin se duse direct spre Maple Bakery, cea mai recentă realizare a sa dintr-o lungă listă de renovări. Cu doar doi ani în urmă, lucrase neobosit alături de tatăl său – în vreme ce renovau The Cinnamon Scoop și după ce Marsha Pickens decisese să mute CinnaSudz în Asheville, el fusese recomandat să preia brutăria lui Ginger Mills.

Din stradă, brutăria arăta exact așa cum își imaginase spațiul gol cu doar câteva luni în urmă. Copertina cu dungi roz și albe îi atrase mai întâi atenția, făcându-l să se oprească și să se uite înăuntru. Era lângă magazinul universal din cărămidă al lui